

Мал. М. Аврамчука.

НАША ЗЕМЛЯ

Дванадцять ударів на вежі
Кремля,
І Гімну розливи величні...
Яка урочиста вся наша земля
В щасливу цю ніч новорічну!
Які в нас прекрасні, ясні
почуття!..
Здається, навкруг все співає...
Новий рік сьогодні у книзі життя
Сторінку нову відкриває.
Він в гори іде, де будуються ГЕС,
Проходить на південь країни —
Скрізь бачить колгоспи, нові РТС

І радісну працю людини.
Обличчя веселі він бачить
в цей час,
Усмішку щасливу народу.
Куди б не пішов: на Урал
чи Кавказ,—
Повсюди в нас дружба і згода.
У шахті й на морі, у місті й селі
Нас помисли спільні еднають:
— Хай вічно на славнім,
на древнім Кремлі
Рубінові зорі палають.
Галина ПЕДЧЕНКО.

З ЖИТТЯ КАФЕДР

Потрібна книга

Лінійно працювали в 1962 році, який ми проводимо, багато з науковців нашого інституту. Зокрема важливою подією в житті науково-педагогічної громадськості Республіки був вихід монографії П. К. Волинського «Основи теорії літератури», яка стала настільною книгою студентів-філологів.

Обговоренню цієї праці й було присвячено пленум літературознавчих кафедр, що відбувся 21 грудня. Кабінет літератури заповнили викладачі, аспіранти, студенти мовно-літературного факультету; присутніми були також представники Міністерства освіти УРСР і видавництва «Радянська школа». Промовці, що взяли участь у обговоренні, — професори І. Пільгук і Ю. Кобилицький, доценти Ф. Бугайко, І. Крук, Ф. Поліщук, Л. Карлов, Д. Шутенко, А. Данилюк, канд. наук Г. Полікарпова — одноставно відзначили, що книга проф. П. Волинського є одним із визначних досягнень радянської літературознавчої науки. Вперше ми одержали ґрунтовне, систематичне дослідження в галузі теорії літератури, книгу, що майстерно узагальнила великий досвід розвитку української літератури.

Відома, що питання теорії літератури лише вряди-годи підні-

маються на сторінках спеціальних видань. І досі, крім окремих статей чи брошур, що висвітлювали лише вузькі питання теоретичного характеру, не було праці, що подавала б систематизовані відомості в цій галузі літературознавства. Та до того ж деякі з цих статей відзначалися суперечливістю в трактуванні багатьох серйозних питань.

Книга П. Волинського ясно, просто, переконливо, з позицій марксистсько-ленінського літературознавства викладає основи теорії літератури. Автор, спираючись на свій багаторічний досвід викладання літератури у вищій школі, використовуючи найновіші досягнення радянської літературознавчої науки, створив прекрасний підручник з курсу вступу до літературознавства для студентів-філологів перших курсів. Глибина аналізу, влучність спостережень, вміння поєднати розгляд кожного конкретного явища з іншими, узагальнити, систематизувати матеріал, подати його в історичному аспекті — ось далеко не всі позитивні якості монографії П. Волинського.

Побажано авторів у наступному році ще більших творчих успіхів, доброго здоров'я.

П. Х.

Вітаємо вас, друзі!

Я радий можливості через газету «За педагогічні кадри» передати новорічне привітання студентам і викладачам мовно-літературного факультету. Ось уже два роки минуло з того часу, як я разом із своїми товаришами Віктором Ковалем, Штефаном Мургою, Йозефом Сірною, Ольгою Гелетковою, Марією Кремповою закінчили Інститут і працюємо на рідній Пришівщині, віддаючи знання,

набуті у вас, своєму народові. Як і мої друзі, вітаю вас з Новим роком, бажаю нових, великих успіхів у справі підготовки вчителів для радянської школи. Нехай ще більше міцніє дружба народів Чехословацької Соціалістичної Республіки і Радянського Союзу.

ЯН ПРИГАНЦ,
науковий співробітник
Братиславського освітнього інституту.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

Рік видання 7-й

№ 37—38
(205—206)

30

грудня
1962 року
НЕДІЛЯ

Ціна 2 коп.

З НОВИМ РОКОМ!

МИНАЮТЬ ОСТАННІ ДНІ 1962 РОКУ. ЧЕТВЕРТИЙ РІК СЕМИРІЧКИ, РІК ЛИСТОПАДОВОГО ПЛЕНУМУ ЦК КПРС — ТАКИМ ВІН УВІЙДЕ В НАШЕ ЖИТТЯ. РАДЯНСЬКИЙ НАРОД ЗРОБИВ ЩЕ ОДИН КРОК ДО КОМУНІСТИЧНОГО МАЙБУТНЬОГО.

СТУДЕНТИ, ВЕСЬ ПРОФЕСОРСЬКО-ВИКЛАДОВСЬКИЙ СКЛАД ІНСТИТУТУ, НАТХНЕННІ ІСТОРІЧНИМИ РІШЕННЯМИ ХХІІ З'ЇЗДУ КПРС, ЗАКОНОМ ПРО ЗВ'ЯЗОК ШКОЛИ З ЖИТТЯМ, ДОКЛАДАЮТЬ ВСІХ ЗУСИЛЬ, ЩОБ РІДНА БАТЬКІВЩИНА З КОЖНИМ РОКОМ ОДЕРЖУВАЛА ВСЕ БІЛЬШЕ ВИСОКОКВАЛІФІКОВАНИХ СПЕЦІАЛІСТІВ НАРОДНОЇ ОСВІТИ.

ЗУСТРІЧ КЕРІВНИКІВ ПАРТІЇ І УРЯДУ З ДІЯЧАМИ ЛІТЕРАТУРИ ТА МИСТЕЦТВА 17 ГРУДНЯ 1962 РОКУ, ВИСТУПИ М. С. ХРУЩОВА, Л. Ф. ІЛЬЧОВА НАЦІЛЮЮТЬ НАШУ МОЛОДЬ НА ГЛИБОКЕ ОПАНУВАННЯ ДОСЯГНЕННЯМИ РАДЯНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ, ВЧАТЬ ЛЮБИТИ СПРАВЖНЄ МИСТЕЦТВО І ЙОГО ТВОРЦЯ — РАДЯНСЬКИЙ НАРОД.

З НОВИМ РОКОМ, З НОВИМ ЩАСТЯМ, ДОРОГІ ТОВАРИШІ!

РЕКТОРАТ, ПАРТІЙНЕ, КОМСОМОЛЬСЬКЕ,
ПРОФСПІЛКОВЕ БЮРО.

До нас за досвідом

Багато і плідно працюють кафедри нашого інституту над втіленням в життя закону про школу, над перебудовою лекційних і семінарських курсів, прагнучи якомога повніше озброїти студентів знаннями і навичками, необхідними їм в практичній роботі в школі.

Особливі, підвищені вимоги поставлені перед викладачами іноземних мов.

Виконуючи вказівки партії і уряду, колектив кафедри іноземних мов нашого інституту теж провів певну роботу по перебудові навчального процесу. Так, студенти перших курсів, згідно розроблених нами планів, у першому семестрі працюють без підручників, при цьому головна увага звертається на оволодіння розмовними навичками. В роботі з студентами значно ширше використовуються технічні засоби (магнітофони, кіноапаратура тощо).

Нові форми нашої роботи зацікавили викладачів інших вузів міста. Ось чому чергове засідання міського методоб'єднання викладачів іноземних мов вузів, яке відбулося 17 грудня ц. р., проходило у нас на кафедрі.

Близько тридцяти викладачів та завідувачів кафедрами іноземних мов університету, інститутів — політехнічного, інженерів цивільного повітряного флоту, легкої промисловості, фіз-

культури та інших прийшли, щоб познайомитися з нашою роботою.

З повідомленнями про нові методи роботи при викладанні іноземних мов у вузі виступили зав. кафедри іноземних мов доцент К. В. Єнакієва, зав. секції англійської мови доцент Н. М. Сазонова, зав. секціями французької і німецької мов викладачі Н. І. Хохлова та С. Б. Ільїна.

Особливий інтерес викликали повідомлення про роботу з студентами перших курсів, де всі заняття присвячені розмовній практиці. Створення на першому курсі міцної бази — навичок і умінь вести бесіду на іноземній мові, розуміти мову, вміти відповісти на поставлене питання — запорука успішної роботи на старших курсах.

З великою увагою прослухали присутні доповіді про методику роботи з мовними моделями, про роботу членів кафедри над створенням методичних посібників, розробок, лабораторних робіт і набочного приладдя.

Зав. секції міського методоб'єднання викладачів іноземних мов О. В. Хилькевич та товариші, які взяли участь у обговоренні повідомлень, відмітили велику роботу нашої кафедри в галузі перебудови викладання іноземних мов та подякували нашим товаришам за цікаві та змістовні доповіді.

С. ІЛЬІНА.

Святковий подарунок

Протягом семестру на кафедрі методики навчального кіно студенти різних спеціальностей вперто вивчали кінотехніку, магнітофони, оволодівали секретами статичної проєкції. І хоч закінчення півріччя відчувається поки що тільки по вивішених розкладах та графіках заліків і екзаменів, у лабораторії кафедри велике пожвавлення. Сотні студентів самостійно готуються, щоб факультативно скласти екзамен на одержання кваліфікації і прав кінодемонстратора.

І ось результат: 389 майбутніх вчителів фізики, математики, української та російської мови, дисциплін педагогічного циклу стали спеціалістами кіносправи — одержали права кінодемонстратора, можуть самостійно керувати апаратурою, використовуючи її на своїх практичних уроках в школі. Тепер вони переглядають кінофільми, роблять їм педагогічну оцінку і створюють методичні розробки по використанню технічних засобів на уроках та у виховній роботі.

Цінна ініціатива

Цінну ініціативу виявили студенти дошкільного відділу і кафедри дошкільної педагогіки. Ними на громадських засадах організовано дитячий садок по вулиці Тарасівській, 16. Завідуюча, методист, вихователі, які обслуговуватимуть дітей, — все студенти і викладачі нашого інституту. Встановлюється такий порядок: кожного тижня дві студентки відділу працюватимуть у садку. Така черговість забезпечить систематичну, безперебійну роботу дитсадка.

Від усієї душі поздоровляємо колектив дошкільного відділу з початком роботи дитячого садка на громадських засадах, бажаємо успіхів у роботі і навчанні.

Краща група

За кращу організацію навчально-масової роботи профком інституту відзначив путівкою до Ленінграда другу групу 5 курсу педагогічного факультету (профг В. Грищенко).

Конкурс продовжується. Його переможці дістануть право на поїздку до Москви під час зимових канікул.

Живи, Україно, прекрасна і сильна,—

«МИ ХОЧЕМО ДОБРОВОЛЬНОГО СОЮЗУ НАЦИЙ,— ТАКОГО СОЮЗУ, ЯКИЙ НЕ ДОПУСКАВ БИ НІЯКОГО НАСИЛЬСТВА ОДНІЄІ НАЦІІ НАД ДРУГОЮ,— ТАКОГО СОЮЗУ, ЯКИЙ ГРУНТУВАВСЯ Б НА ЦІЛКОВИТОМУ ДОВІР'І, НА ЯСНОМУ УСВІДОМЛЕННІ БРАТЕРСЬКОЇ ЄДНОСТІ, НА ЦІЛКОМ ДОБРОВОЛЬНІЙ ЗГОДІ».

В. І. ЛЕНІН

ПІД ЛЕНІНСЬКИМ ПРАПОРОМ

Сорок п'ять років нашої квітучій республіці! Сорок п'ять років будівництва нового життя!

Для історії сорок п'ять років — строк зовсім незначний. Але ці роки були незвичайні: вони сповнені немеркнучих звершень, осяйних перемог. Як зросла, зміцніла, розквітла за цей час українська земля. Сорок п'ять років вільного життя під зорею Радянської влади — це свято юності народу, що став на шлях свого оновлення у буремні дні Жовтня. Пройдуть роки, і люди, що житимуть у комуністичному суспільстві, складуть про наш героїчний, неповторний час, про події, безпосередніми учасниками яких були і є ми самі, чарівні легенди — бувальщини. І ніколи в очах вдячних нащадків наша славна бурхлива доба, сповнена боротьби і дерзаних, щоденних буднів-подвигів, не втратить чудесного ореолу романтики, якою був позначений весь наш величний надзвичайний шлях.

Скільки пройдено доріг за цей час, скільки завершено справ. Керований Ленінською партією комуністів, український народ, як і інші народи нашої великої Батьківщини, не тільки подолав віковичну відсталість, а й вийшов на передові рубежі світового прогресу. Радянські люди успішно будують комунізм, прокладають шлях до кращого майбутнього всього людства. Цю високу місію партії і народу, вказану на XXII з'їзді комуністів, з новою силою продемонстрував листопа-

довий Пленум ЦК КПРС. Пленум намалював конкретні заходи, що забезпечать можливість ще успішніше будувати нове суспільство, швидше й краще розвивати економіку, щоб дати більше матеріальних і духовних благ нашому народові.

Про вільну, суверенну Українську державу мріяли і боролись протягом віків кращі сини і дочки нашого народу. Її присвятили свої найкращі, писані кров'ю серця, твори виразники дум народних Тарас Шевченко і Леся Українка, Іван Франко і Михайло Коцюбинський, Микола Лисенко і Павло Грабовський. За неї віддали життя тисячі й тисячі робітників і селян, безстрашних бунтарів, полум'яних патріотів рідної землі. Та тільки під проводом лєнінців здобув український народ свою незалежність, збудував свою Державу, в якій вперше в історії зібрані воедино всі українські землі.

Дніпрельстан і Харківський тракторний завод, «Азовсталь» і «Запоріжсталь», нові шахти Донбасу і Львівсько-Волинського басейну, Каховська, Дніпродзержинська, Кременчуцька ГЕС і канал Дніпро — Крим — хіба перелічити новобудови, що прикрасили нашу землю? І все це, що піднесло Українську Республіку до нових висот, здійснено в тісній дружбі з братніми народами. Плечо-пліч виходили всі радянські люди на рихтування мирних будов і разом, єдиною сім'єю боронили свої завоювання від зазіхань ворога.

Дружба народів — ось живо-

творне джерело наших успіхів і перемог. Збулися мрії великого Кобзаря про сім'ю велику, вільну, нову — сім'ю збратаних народів. Могутня возз'єднана Радянська Україна, що розкинулася від Сяну до Дону, від лісів братніх Росії і Білорусії до південних морів, держала великого народу з героїчним минулим і ще більш величним майбутнім впевнено виступає на міжнародній арені.

А яким пишним цвітом забуяла національна культура. Театри, кіно, палаци культури, клуби, бібліотеки, мистецькі колективи — хіба можна було про все це думати в чорні дні буржуазно-поміщицького лихоліття, коли навіть слово рідне було заборонено 40-мільйонному народові! Скількома талановитими майстрами може пишатися українська радянська література: Рильський і Довженко, Остап Вишня і Юрій Яновський, Кочерга і Микитенко, Стельмах і Малишко — ціла плеяда митців слова, хороших і різних!

Українська Академія наук, університети, галузеві академії, інститути, лабораторії. Тисячі вчених, десятки тисяч студентів! Ось свідчення того, що може зробити вільна праця людини — господаря своєї долі.

Наше сьогоднішнє свято — це наснага до нових звитяжних подвигів у будівництві майбутнього людства — комунізму. І ми збудуємо його, бо нас очолює славна Ленінська партія, бо нам належить це майбутнє!

Петро ХРОПКО.

«В СРСР склалася нова історична спільність людей різних національностей, які мають спільні характерні риси,— радянський народ. Вони мають спільну соціалістичну Батьківщину — СРСР, спільну економічну базу — соціалістичне господарство, спільну соціально-класову структуру, спільний світогляд — марксизм-ленінізм, спільну мету — побудову комунізму, багато спільних рис у духовному обличчі, в психології».

М. С. ХРУЩОВ

ПОРІВНЯЙТЕ

У 1913 році металургійні заводи України виробили чавуну 2,9 мільйона тонн, сталі — 2,4 мільйона тонн, прокату — 2,1 мільйона тонн.

У 1920 році, на кінець громадянської війни, виробництво металу в УРСР становило лише 5 процентів довоєнного рівня. З 57 доменних печей працювала тільки одна. Майже припинили роботу рудники Криворіжжя і Нікопольського марганцевого району.

У 1961 році в Українській РСР вироблено:

чавуну — 26,4 мільйона тонн, сталі — 28,1 мільйона тонн, прокату — 23,1 мільйона тонн.

Цікаве таке порівняння. У 1913 році Франція, одна з найбільших капіталістичних країн світу, виробила сталі 6,973 тисячі тонн, майже втричі більше, ніж Україна. Нині наша рес-

публіка виробляє сталі в півтора рази більше, ніж Франція.

До революції бідняки й середняки обробляли землю примітивними знаряддями. За даними перепису 1910 року по Україні було:

рал — 523 тисячі штук; плугів дерев'яних — 404 тисячі штук; борін дерев'яних — 3,755 тисячі штук.

Радянська держава озброїла сільське господарство найбільш передовою технікою. На початку минулого року в сільському господарстві УРСР було:

тракторів (у переводі на 15-сильний) — 275,9 тисячі штук; комбайнів зернових — 64,8 тисячі штук;

автомашин вантажних (на початок 1958 року) — 119,7 тисяч.

ВИЗНАЧНИЙ УСПІХ

23 грудня хорова капела інституту на міському міжвузівському конкурсі з нагоди 120-річчя з дня народження М. В. Лисенка, одержала першу премію. Не дивлячись на те, що цього року в її склад увійшли студенти в основному перших курсів, які ще не мають певного досвіду хорового співу, колектив капели зумів утримати рівень високої майстер-

ності, який був досягнутий минулого року. Важливо відзначити, що десятки вихованців капели вже працюють у багатьох школах України, понесли музикальну культуру в маси.

З Новим роком вас, учасники капели, з Новим роком вас, Олександр Петровичу! Успіхів, здоров'я, щастя вам, друзі!

в Радянськiм Союзi ти щастя знайшла

Радянська Україна очима зарубіжних гостей

Я багато читав про Україну, але сотні книг ніколи не розкажуть того, що я побачив у вашій республіці. Про прекрасне життя українського народу я розповім селянам Індії. І це запалюватиме їх на нові успіхи в розвитку сільського господарства моєї країни.

С. К. ПАТІЛ,
міністр продовольства і сільського господарства Індії.

Ми вважаємо, що досягнення і успіхи України та інших республік Радянського Союзу спрямовані не тільки на благо радянських людей. Вони йдуть на

користь людству. Ми раді, що Радянський Союз йде уперед і буде йти вперед, як це зазначено в семирічному плані розвитку країни. Я вірю, що цей прогрес покладе кінець війнам.

ЯХ'Я ХАМУДЕ,
секретар Національного комітету захисту миру Йорданії.

Ви йдете вперед, несучи факел Леніна — творця нової ери. Ваше майбутнє чудове!

ПУШКАР НАХТ УНЕРТІ,
віце-президент Товариства непало-радянської дружби.

Україна сьогодні належить не до відсталих, а до найперевішних країн світу.

ДЖОН ВІР,
канадський журналіст.

Приїду в Канаду — розповім про бачене нашим робітникам-українцям, поділюся своєю радістю, захопленням. Зможу добру відповідь дати тому, хто продовжує наклеп зводити на Радянський Союз, Україну. Не оббріхуйте, скажу, людей, які так багато роблять для щастя, для прогресу, для миру.

ОЛЕКСАНДР ВОРОБЕЦЬ,
українець з Канади.

МІСТО, В ЯКОМУ ТИ ВЧИШСЯ

ХОРОВА КАПЕЛА—ГОРДІСТЬ НАШОГО ІНСТИТУТУ

«Пройнятий глибоким ліричним почуттям, звучить у виконанні хорової капели «Жалібний марш» на слова Лесі Українки, вперше виконується елегія пам'яті М. В. Лисенка — музика Г. Майбороди на слова М. Рильського», — так розповідає газета «Вечірній Київ» у своїй замітці «Музика України» від 3 грудня цього року про концерт, що відбувся 29 листопада в актовому залі Київського державного педагогічного інституту імені О. М. Горького з нагоди 120-річчя з дня народження і 50-річчя з дня смерті великого українського композитора М. В. Лисенка.

Хорова капела інституту існує понад п'ять років. За цей час вона стала чудовим виконавським колективом, який дає велику естетичну насогоду слухачам, де б її не слухали: чи то зі сцени інституту, чи в парках міста-героя, чи на могилі Тараса Шевченка в Каневі, чи в столиці нашої Батьківщини — Москві — скрізь вона дістає своє заслужене визнання.

Хоровою капелою весь час керує талановитий майстер хорового співу засл. артист УРСР О. Ю. Петровський, вихованець Московської державної консерваторії, яку закінчив по класу видатного майстра хорового співу проф. П. Чеснокова і засвоїв кращі традиції вокально-хорової культури. Чудово володіючи диригентською технікою, О. Ю. Петровський домігся такого майстерного виконання співу самодіяльною хоровою капелою, що вона не поступається професійним хоровим колективам.

На вечорі, присвяченому пам'яті М. В. Лисенка, капела виконала складні хорові твори,

в тому числі «Гроза пройшла» М. Лисенка на слова О. Олеся. Програма хору найрізноманітніша.

Жюрі Української ради профспілок, прослухавши концерт капели 16 листопада, дало високу оцінку її виконанню і представило Президії Української ради профспілок свою думку про присвоєння цьому колективу звання «Народна самодіяльна хорова капела».

Капела — не тільки прекрасний художній ансамбль, а й учбовий колектив-лабораторія, де виховуються майбутні учителі співів. Окремі учасники хору — студенти IV, V курсів Т. Драгуль, Я. Євдокимов, В. Волковська, В. Великорог, Н. Осадча, І. Сергієнко, В. Токарчук та багато інших, — перебуваючи на відривній педагогічній практиці в школі, успішно справляються з своїм завданням естетичного виховання дітей, про що з вдячністю сповіщають нам директори шкіл.

На наш погляд, таке об'єднання, яке є на мовно-літературному факультеті, дуже корисне і потрібне.

Зараз найважливішим завданням капели і її керівника є підбір високоякісного художнього репертуару та підготовка до Всесоюзного огляду художньої самодіяльності, який розпочнеться в березні 1963 р. і закінчиться заключним концертом у м. Москві.

Побажаємо нашому дружньому колективу співаків і співачок та О. Ю. Петровському великих творчих успіхів, побажаємо вийти їм переможцями і в цьому наступному огляді.

Доц. В. ПЕТРУСЕНКО.

До газети „За педагогічні кадри“

Приношу від родини М. В. Лисенка ректорату, партійній, комсомольській та профспілковій організаціям Київського педагогічного інституту імені О. М. Горького і хоровій капе-

лі інституту на чолі з ентузіазмом, талановитим керівником заслуженим артистом УРСР О. Ю. Петровським, щиро, сердечну подяку за добру організацію і виконання концерту

з творів М. В. Лисенка, присвяченого 120-річчю з дня народження і 50-річчю з дня смерті композитора.

ОСТАП ЛИСЕНКО,
м. Київ, 5 грудня 1962 року.

ПАСТУШКА

Там, де квіти, немов усмішки,
Там, де трави, немов завивки,
Ходить дівчина-босоніжка,
Ходить дівчина-чорнобривка.
Ходить з вітром пахким
в обнімку

Між берізок струнких у лузі;
Не дівчина — чарівна німфа
З комсомольським значком
на блузі.

Вишиває рушник барвінком —
Простеляє рясні узорі,
Заспіває натхненно, дзвінко —
І заслухаються простори.
Розкажи, розкажи, дівчино,
Чом красива, як та калина,
Чом весела така й чарівна,
Розкажи, лугова царівна.

Пастушка:
Як світання багрянє
Зустрічала в труді,
То ж мене нарум'янили
Зоряниці тоді.
Вранці мить не боюся
Ноги в росах міцних,
Й натщесерце нап'юся
Із прозорих криниць.
Вкрасить сонце весняне

Тіло смуглим вогнем,
Й солов'ї до бестамі
Защечечуть мене.
Хай там гримає, блискає,
Лле дощем, як з відра —
Иду весела, забризкала
Ароматами трав.
Не питаю відряди
У побічних доріг,
Попід арками райдуг
Проганяю корів.
Підрахують відсотки
Доярки під садком...
Пийте, люди, солодке,
Запахне молоко.

У криниченьку, в люстро,
може,
Задивилась, краса дівоча:
— Ой, чи я на артистку
схожа?
Розкажіть, незабудки-очі.
— Ні, дівчино, ніяк, нізачо, —
Йи шуміла берізка кожна. —
— Адже ти неблаганно
краща —
То артистка на тебе схожа.

А. РУДЕНКО.

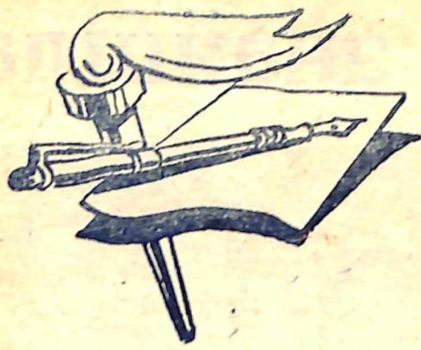
Змагання спортсменів

На загальноінститутських і змаганнях з волейболу великого успіху добилися команди педагогічного факультету. Так, жіноча команда виявилася найсильнішою, загальне перше місце також належить представникам цього факультету. У особисто-командній першості серед чоловіків кращих результатів домоглася команда фізико-математичного факультету.

Закінчуються змагання з ша-

хів. Перші командні місця утримують спортсмени фізико-математичного факультету у складі: М. Галандін (капітан), В. Грималюк, М. Любченко, Є. Рейблат, В. Литвиненко, О. Василенко і команда мовно-літературного факультету, в якій найкраще виступали В. Яременко, М. Плющ, Є. Павлов.

Вітаємо вас, товариші-спортсмени, із заслуженим успіхом!

ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДИХ АВТОРІВ

ЛАРИСА

Михайло Климчук

ОПОВІДАННЯ

— Бі-ло-ручка!
Гриша — староста нашої групи — людина справедлива і авторитетна. І якщо він нагородив когось одним словом, значить, так воно і є.
Ось і зараз.
— Ти чого на мене так витріщився? Що, думаєш буду я розитися з тією аристократкою Явір? Перевиховувати її буду? Ти бачив її на кукурудзі? Ну, от. Бі-ло-ручка!

І Гриша, роздратовано махнувши рукою, мовляв, не варт часу тратити на такі розмови, відходить.

Лариса Явір... Струнка, круглолида дівчина з копицею солом'яного волосся, з підфарбованими губами. На лекціях завжди сидить позаду, біля вікна. Але місце, видно, обрала тут не для того, щоб вільніше почувати себе і займатися, чим заманеться. Лекції вона слухає уважно. Правда, іноді відірветься на хвилинку, щоб подивитися в люстерко. Але, мабуть, у всіх дівчат така вже звичка...

Дружить Лариса лише з Оксаною Якименко, яка до інституту закінчила музичне училище.

На хлопців Лариса ніякої уваги не звертає. Юрко Куриленко, наймолодший з нас, якось смикнув Ларису за волосся. (Ще шкільна звичка не забулася).

— Цікаво, як зачіска ця називається? «Хлопчик без мам», чи мо...

Лариса різко обернулася і змріяла Юрка знищувальним поглядом:

— Цікаво, чому це в нас такі хлопці невиховані?

— Дивись, принцеса яка знайшлася, — пробурмотів Юрко.

Але Лариси більше не зачіпав.

Коли наша група працювала в радгоспі на збиранні кукурудзи, всі якось ближче познайомилися один з одним, здружилися. І лише Лариса з Оксаною були в стороні. Працюва-

ли, не поспішаючи, усе щось шепотілися між собою, майже не розмовляли з однокурсниками.

— Треба поговорити з ними по-дружньому, довідатись, в чому справа, — зауважував дехто з студентів.

— А, не звертайте уваги, — відмахувався Гриша, наш староста. — Адже не гора йде до Магомета...

Ось і зараз Гриша махнув рукою.

Увечері ми мали чергувати на вулицях міста. Ми — це члени добровільної дружини по охороні громадського порядку. Всі, як один, зібралися у відділенні міліції. Прийшла і Лариса, що нас чомусь здивувало. Сивоголовий майор міліції давав завдання кожній трійці. Мені і Гриші випало чергувати... разом з Ларисою.

Туди-сюди, туди-сюди... Ніяких надзвичайних подій.

На розі вулиць, біля ресторану «Театральний», зупиняємось. І раптом — переляканий жіночий зойк. Не встигли ми опам'ятатися, як Лариса кинулася туди. Звідки він почувся. П'яний хуліган напав на жінку. Дзвінкий ляпас і гнівний Ларисин голос:

— Ах ти ж, негідник! Підбігаємо ми з Гришею, а потім — міліціонер. Хвилина — і п'яний стоїть зі скрученими назад руками.

— Ой, спасибі вам, дівчино! — схлипує перелякана жінка.

У відділенні міліції сивоголовий майор дякує нам:

— Молодці! Спасибі!

Ми з Гришею чомусь опускаємо голови.

Втрюх виходимо в ніч.

— Проведіть мене, хлопці, додому, — просить Лариса.

— Боюся сама йти...

Зупиняємось біля невеликого будинку навпроти Ботанічного саду.

Ось я і вдома. Бабуся, мабуть, ждала, ждала та й спати лягла. Хороша вона в мене. Ну, дякую вам, хлопці!

— Прощай, Ларисо! — раптом говорить Гриша.

— Завіщо? — нерозуміюче дивиться на нього дівчина.

Ми мовчки тиснемо її маленьку руку.

— Надобраніч!

Коли вже підходимо до гуртожитку, Гриша несподівано стукає мене по плечу:

— Ех ти, психолог!

У відповідь я штурхаю його під бік:

— Ех ти, аристократ!

Ми весело сміємося.

Василь ЧУХЛІВ.

СКАЖІТЬ, БІЙЦІ...

Ніколи я не слухав кулеметів, Та чув я стук колясок інвалідських. Дивлюсь у світ очима світлофорів: Мов чорні стріли, пролітають «зіми». Будинками тролейбуси крокують. А поміж ними, як гірка насмішка, Вриваються коляски інвалідські. Конструктор думку закував в лівит, (Конструктор зроду, не ходив в атаку). Конструктор строго все розрахував — Вага людського тіла мінус ноги... Низькі, як дзоти, зверху — парусина; Скажіть, бійці, посивілі, в колясках — Вам не здається, Що ви усе ще ходите в атаку Під парусом зеленим плащпалатки, І під моторно-кулеметні ритми? Війна! Не чув ніколи кулеметів, Та чую стук колясок інвалідських.

Клич землі

Я вся в кайданах бетону й заліза, Крутяться... крутяться... радары... радары... Я ще не висохла від моря сліз, Ще всі матері не одридали. У мене від радарів крутиться голова, У мене від баз вгинаються груди, Навіщо ж мене вогнем поливають? Чи мачуха я вам, люди?! Чи нічого їсти вам, чи нічого пити? Чи, може, тісно вам жити?! Беріть з гербів молоти й серпи — Куйте залізо! Жніте жито! Вік цей печаллю мене затис, Любов мою назвавши тяжінням, Рветесь від мене в інші світи

НОВОРІЧНІ ОГОЛОШЕННЯ

Розшукується пружина (металева, бажано великих розмірів, товста, щоб не зносилася за сто років) для кіноапарата. Є надія, що після цього у нашому інституті будуть демонструватися кінофільми (у цьому семестрі їх ще не було). Кому вдасться її знайти (підійде з трактора, мотоцикла, літака), просимо принести до товариша Бандури. Якщо його не буде (він може бути зайнятий на ремонті телефону в редакції, який не працює вже півроку), то передайте знахідку колишньому директору кінотеатру В. Шевченку.

Розшукується студент російського відділу В. Лопатньов. Перебуваючи на цілині, він напозичався грошей і ганебно втік. Основні ознаки втікача: на руку нечистий, душа теж забруднена, вміє «втиратися» в довір'я до тих, хто йому потакає. Відомості надсилати в комсомольське бюро мовно-літературного факультету.

У ленінматі гуртожитку № 3 зникло тепло. Кажуть, що дід Мороз там дістав постійну

прописку ще з 15 грудня і зустрічає студентів, які приходять туди готуватися до екзаменаційної сесії, лютим холодом. Значно привітніше він ставиться до тих, хто приходить у шубі, пальті, але ненадовго: вже через годину вони втікають з ленінматі. За адресою місцезнаходження тепла звертатися до коменданта гуртожитку т. Таланової.

Кабінет літератури оголошує набір на курси підвищення кваліфікації підкреслювачів книг. Основна умова прийому: плата в десятикратному розмірі вартості кожної зіпсованої книги. В разі успішного закінчення курсів (ще краще — дострокового) встановлюються заохочувальні премії: позбавлення користування книгами — основна.

Бібліотека інституту оголошує про загрозливе становище з книгою І. Є. Шиманського «Математичний аналіз». Останнім часом вона опинилася в руках людей, які немилосердно рвали її, шматували. А чому? Кажуть, що де-хто від злості, інші від непереможного бажання будь-що опану-

флоті. Почав друкуватися з 1957 року в районній газеті. Пропонуємо нашим читачам нові твори молодого поета. У них є своя думка, своєрідне бачення світу, до того ж М. Климчук вперто працює над формою своїх віршів.

Мовознавець

Він все життя прискількивався до слів. Вникав у тайни... Але десь на Пскові Його уцілів снайпер поміж брів, І олівцеві спинився на півслові.

Його могила на шляхах боїв... Вели нас стріляні слова на стязі. Ми декілька з його любимої слів Багнетом вкарбували на рейхстазі.

А світ стомовний, звільнений вставав, Над обелісками пшениця никла. Він ліг спочить. У нього в головах Земля і небо, мов розкрита книга.

Крізь високі жалі мої і тужіння. Мені колиську супутники тчуть, Люди, не киньте мене! Пустинкою не зробіте! Чи я землетрусами не тремчу За кожного сина, що на орбіті. Сивію я від попелу крематоріїв, Куль і осколків у серці дати. Вісь моя заіржавіла від крові — Все важче і важче мені обертатись... Зупиніть крилаті кістяки — радары! Розгладьте землі, базами зм'яті! — Люди давно своє відридали! Люди народжені сміятись!

вати її. Це такі, як Бабич, Галиця, Єфімова, Жабчак, Ігнатович, Ключіна, Мельник, Поздня Суходоева, Шадура — студенти фізико-математичного факультету. Така ж доля спіткала книгу «Історична граматики української мови» С. П. Безпалька.

Пропала чемність і культура у поводженні з сусідами, а замість них з'явилися грубощі, лайка, образи, плітки, так що нерідко у гуртожитку № 2 студенти не можуть спати. Звертатися до колишньої працівниці інституту М. Григорчук, якій останнім часом сняться страшні примари — то її хтось до порядку закликає, то з гуртожитку виселяє. Може, сон в руку? Як ви думаєте, товаришу Барабанов?

ТОВАРИШІ ВИКЛАДАЧІ!

Залік — це залік, а не екзамен. Вимагайте від студентів при складанні заліків знань не тільки за семестр, а бажано за три-чотири попередніх років. Тоді ви переконаєтесь, що студент дійсно знає менше за вас, що до екзаменів йому ще треба рости та й рости.

Редактор П. ХРОПКО.

Григорій КИРИЧЕНКО РІЗЬБА ПО КАМЕНЮ

Цинкове небо, зорі,
Мов серце, колотяться,
В щербатих зубах
Чадом чадить цибук,—
Гуцул з гранітної
Горлянки колодязя
Сонце витягує на цепу.
Сонце відкриває
Віконні рами,
Бруд виносить
На звалки;
В гуцула на руках
шрами
Нагадують шви
Електрозварки.
Піклуються в жасмінових
Сувоях хмар
Беркут лютій,
Кров'ю наливаються
Вольфраміві зіниці
Дозорця.
Все своє життя
Люди прагнули
До сонця:
Одні — пішки ходить,
Другі — монети
карбувать,
Треті — няньчить
свободу
Край багаття;
Лежить в пірамідах
Карпат
Серце мого батька.
Під ногами
Бурій граніт
Прочах,
Над головою сосни,
Мов пожежні вишки;
В його сірих очах
Метеори збивають

Пішки.
Його тепла,
Енергії частку
Хочу я, щоб кожний
В серці людському ніс;
Батьку мій, я знаю:
Бачиш нас ти,
Як ми громадою
Громадим
Комунізм.
Тунелі свердлим
В сутулих спинах
Скель,
В зіницях наших
Зорі червоний
Цвях;
Щоб не погасло
Вогнище людське,
В топках історії
Горять наші
Серця.
В шлунку планети
Руду смішну
Довбуть,
Шиють цистерни,
Мости бетонні
Гнуть;
В що реактивну,
Розщеплену добу
В планетах мозку
Прагну я збагнути
Руки людей,
Горбаті і шореткі,
Труд людей,
Іх вулканічні
Характери,
Що вип'ють
Сонячні жовтки
З прозорим білком
Галактики.